

Diu el Redactor Poeta...

*Jo volia, amics lectors,
altra volta quí parlar
del sopar que els impressors
ens demanen sens parar.*

*Però resulta més distret,
i un hi ve mig obligat,
a parlar del que s'ha fet
la setmana que hem passat.*

*L'altre dia dimittí
de l'Audiència el President
per ésser, segons va dir,
amb l'Esquerra incompetent.*

*El dimarts, un dia tretzel,
algun ximple profanà
la tomba que guarda els restes
del President Macià.*

*L'anarquia triomfant
no sé jo on arribarà
puix crec que ni ens deixaran,
després de morts, reposar.*

*El divendres van quedar
llum i força abandonats,
perquè es varen declarar
tots en vaga, els empleats.*

*Perdre la força és molt trist;
però encara ho és molt més,
pel pobre home que hi ha vist,
quedar cego sempre més.*

*A València va estallar
una bomba colossal
que a les fosques va deixar
la ciutat del litoral.*

*Ben segur que estranyarà
aquest fet als meus lectors,
prò és que la bomba arrencà
un dels postes conductors.*

*Si en Morral pogués tornar
i vegés el bombardeig
que ara ens toca suportar,
moriria del mareig.*

*De pensar que ell allavors
va tenir de suïcidar-se
per tirar un ram de flors
que, en caurer, va estrellar-se!*

*I després encar direm
que no tenim llibertat!
Si tots fem el que volem,
en que sigui un atemptat!*

*Però el govern ens garanteix
que la pau és ben completa.
Cada dia això ho llegeix
vostre amic*

EN PAU POETA

Un raig de llum

Sembla que a la fi el govern s'ha donat compte de la terrible crisi comercial que de tant temps venim sofrint i després de portar a cap diferents i difícils gestions, ha lograt firmar un tractat o convenent comercial amb França.

No cal dir que això ha omplert de joia a diferents sectors productors de casa nostra.

Tal vegada, però, els que ens podem donar per més satisfets som els agricultors, que de tant temps venim suportant el feixuc pes del desnivellament de la balança comercial i veiem els nostres productes menyspreats i àdhuc escarnits per l'acaparador i acabalat comerciant, que en canvi ens obliga a pagar els articles de primera necessitat per a nosaltres a preus fantàsticament exagerats i fora de raó.

Hem vist, per exemple, donar les patates de superior qualitat a 6 i 7 pts. els 100 quilos i després haver de pagar la llavor a 25 i a 30; i no tan sols la vinguda de nacions forasteres, sinó també la cullida en terres espanyoles, per germans nostres, que tampoc no veuen remunerats en el més mínim els seus treballs tan fadigosos.

No és lògic ni és legal que 100 quilos de patates, que tantes suors han costat a l'humil treballador del camp, valguin només 7 pessetes, mentre que d'igual quantitat de blat de moro per al bestiar se n'hagi de pagar la fabulosa suma de 63 pessetes, quan sabem que a la República Argentina l'han de cremar o llençar a mar per la manca de demanda en el mercat, i no és lògic ni legal tampoc que una dotzena d'ous valgui només 2 pessetes i en canvi una dotzena d'arengades fresques no es pugui obtenir per menys de 2'40.

El pagès avui no veu recompensat el seu treball i això, que sembla un problema insignificant, porta sens cap mena de dubtes, un trastorn general a l'economia del país.

Per molta que sigui la gent que s'ha traslladat a les grans urbs, som molts més encara, moltíssims milions més, els que vivim al camp i del camp.

Escanyar i ofegar la vida econòmica del pagès, equival a aniquillar també la vida de milers de sastres, de sabaters, de paletes i d'infinitat d'obriers, mentre que aquests, en canvi, no se'n veuen beneficiats, i tot perquè es gaudeixin de la diferència de preu dels productes agrícoles uns intermediaris que al cap i a la fi són la colla dels menys.

No falta qui dirà que els pagesos sempre es queixen, aquests jo puc dir-los que en la meua curta vida he vist molts centenars de pagesos convertir-se en treballadors de fàbrica i jamai cap d'aquests s'ha convertit en pagès profitós i vertader.

Si tan bé ens la passem, per: què no ens imitem?

Mentrestant felicitem-nos del nou conveni amb la veïna República, i preguem perquè d'aquí endavant els nostres governs, al revés del que han fet fins ara, es preocupin més de l'agricultura i del comerç i menys de l'asquerosa i corcada política.

F. TORRENS

**Fadrins que us voleu casar
per complir tal com Déu mana,
els mobles heu de comprar
allà, a «La Valenciana».**

**Mobles Ramon Font
Prim, 14 Granollers.**

NOTICIARI La Roca

Sessió ordinària del dia 16.

A les catorze hores del dia 16, començà la sessió ordinària de 1.ª convocatòria a la que hi assistí l'Alcalde, Sadurní Pujadas, els consellers primer i segon Francesc Asmarats i Esteve Vilà i els regidors Monteys, Arenas, Torrents, Galvany i Planas. No hi assistí el regidor Agustí.

Oberta la sessió i llegida l'acta anterior, el senyor Galvany manifestà no estar conforme amb el que fa referència al nomenament d'una comissió que ha de portar a cap la portada d'aigües potables, i després de breus discussions fou posada a votació i aprovada per 6 vots favorables dels senyors Pujadas, Asmarats, Vila, Monteys, Arenas i Torrents, abstenint-se de votar els senyors Galvany i Planas.

L'Alcalde presenta el nou secretari de l'Ajuntament, En Miquel Rovira.

Seguidament es dóna lectura a una proposició del senyor Galvany, que és objecte d'una llarga discussió, però a la fi s'arriba a un acord i és aprovada la dita proposició que diu: «Que es tributi un record a la memòria del President Francesc Macià».

El senyor Asmarats proposa, i així s'acorda, portar un ram de flors a la tomba del primer President i que es faci constar la protesta de l'Ajuntament per la crema de les flors que en aquella hi havia.

Immediatament és llegida una proposició dels senyors Asmarats, Monteys i Vilà, perquè es procedeixi a fer tots els treballs necessaris perquè l'Estat subvencioni la construcció d'un grup escolar, puix és d'un viu interès l'escrupulós estudi que es té de donar als nostres homes de demà, puix degut a la natural evolució que ha experimentat el nostre poble, fa que se senti la necessitat de la construcció de noves escoles.

Es passa a precís i preguntes i el sen-